# NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY ELEANOR SHARPSTON prednesené 25. februára 2010 [1]

1. V prejednávanom prípade ide o druhé kolo konaní o nesplnení povinnosti [2], v ktorom sa namieta neprebratie smernice o vtáctve [3] Rakúskom; toto konanie nastoľuje otázky týkajúce sa rozsahu miery voľnej úvahy, ktorú majú členské štáty pri preberaní uvedenej smernice. Komisia navrhuje, aby sa určilo na základe článku 226 ES [4], že Rakúsko si nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článku 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve a ustanovení článku 6 ods. 2 v spojení s článkom 7 smernice o biotopoch [5].

## Uplatniteľná právna úprava Spoločenstva

### *Smernica o vtáctve*

2. Komisia formulovala dve výhrady: po prvé, Rakúsko nepostupovalo správne pri označení dvoch lokalít ako území osobitnej ochrany (ďalej len „ÚOO“) na základe článku 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve, teda lokality Hansag v spolkovej krajine Burgenland a Nízke Taury v spolkovej krajine Štajersko; po druhé, Rakúsko nezaviedlo primeranú ochranu v prípade časti už určených ÚOO.

3. Smernica o vtáctve sa podľa jej článku 1 ods. 1 „vzťahuje na ochranu všetkých druhov voľne žijúceho vtáctva prirodzene sa vyskytujúceho na európskom území členských štátov, pre ktoré platí zmluva“. Podľa článku 2 sú členské štáty povinné „[prijať] opatrenia potrebné na zachovanie populácie druhov uvedených v článku 1 na úrovni, ktorá zodpovedá najmä ekologickým, vedeckým a kultúrnym

1 — Jazyk prednesu: angličtina.

2 — V prvom konaní išlo o vec, v ktorej bol vydaný rozsudok z 12. júla 2007, Komisia/Rakúsko (C-507/04, Zb. s. I-5939), v ktorom sa Komisia odvolávala na neprebratie článku 1 ods. 1 a 2, článku 5, článku 6 ods. 1, článku 7 ods. 1 a 4, článku 8, článku 9 ods. 1 a 2 a článku 11 smernice o vtáctve. Navyše v rozsudku z 23. marca 2006, Komisia/Rakúsko (C-209/04, Zb. s. I-2755) sa Komisia odvolávala na neexistenciu zaradenia niektorých lokalít do ÚOO na základe smernice o vtáctve a nedodržanie požiadaviek smernice o biotopoch, pokiaľ ide o projekt výstavby.

3 — Smernica Rady 79/409/EHS z 2. apríla 1979 o ochrane voľne žijúceho vtáctva (Ú. v. ES L 103, s. 1; Mim. vyd. 15/001, s. 98).

4 — Teraz článok 258 ZFEÚ.

5 — Smernica Rady 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín (Ú. v. ES L 206, s. 7; Mim. vyd. 15/002, s. 102).

požiadavkám, berúc do úvahy aj hospodárske a rekreačné požiadavky“.

4. Podľa článku 3 ods. 1 „v zmysle požiadaviek uvedených v článku 2, členské štáty prijmú opatrenia nevyhnutné na ochranu, zachovanie a obnovu dostatočnej rôznorodosti a rozlohy biotopov pre všetky druhy vtákov uvedené v článku 1“. Článok 3 ods. 2 považuje „vytváranie chránených území“ za jedno z opatrení na „ochranu, zachovanie a obnovu dostatočnej rôznorodosti a rozlohy biotopov pre všetky druhy vtákov uvedené v článku 1“.

5. Článok 4 stanovuje:

„1. Druhy uvedené v prílohe 1 sú predmetom zvláštnych opatrení týkajúcich sa ochrany ich biotopov, aby sa zabezpečilo ich prežitie a rozmnožovanie v areáli ich rozšírenia.

V tejto súvislosti sa venuje pozornosť:

a) druhom, ktorým hrozí vyhynutie;

b) druhom citlivým na špecifické zmeny biotopov;

c) druhom, ktoré sú považované za vzácne vzhľadom na ich malú početnosť alebo obmedzené rozšírenie v danej oblasti;

d) iným druhom, ktoré vyžadujú zvláštnu pozornosť z dôvodov špecifického charakteru ich biotopov.

Ako podklady na vyhodnotenie sa berú do úvahy trendy a kolísanie početnosti populácií.

Členské štáty klasifikujú najmä podľa počtu a veľkosti najvhodnejšie územia ako osobitne chránené územia [územia osobitnej ochrany – *neoficiálny preklad*] na zachovanie týchto druhov, berúc do úvahy požiadavky na ich ochranu v geografických oblastiach mora a pevniny, kde platí táto smernica.

2. Členské štáty urobia podobné opatrenia pre pravidelne sa vyskytujúce sťahovavé druhy, ktoré nie sú uvedené v prílohe 1, berúc do úvahy potrebu ich ochrany v geografických oblastiach mora a pevniny, kde platí táto smernica, čo sa týka oblastí ich hniezdenia, preperovania a zimovania a miest odpočinku na ich migračných trasách. na tento účel venujú členské štáty zvláštnu pozornosť ochrane mokradí a hlavne mokradí medzinárodného významu.

3. Členské štáty zašlú Komisii všetky relevantné informácie, aby mohla vyvinúť náležitú iniciatívu s cieľom koordinácie nevyhnutnej na zabezpečenie toho, aby oblasti uvedené v odsekoch 1 a 2 tvorili súvislý celok, ktorý spĺňa požiadavky ochrany týchto druhov v geografických oblastiach mora a pevniny, kde platí táto smernica.

4. Čo sa týka ochrany oblastí uvedených vyššie v odsekoch 1 a 2, členské štáty podniknú náležité kroky na zabránenie znečistenia alebo poškodzovania biotopov alebo akýchkoľvek rušivých vplyvov pôsobiacich na vtáctvo, pokiaľ by boli vážne vzhľadom na ciele tohto článku. Členské štáty sa takisto budú snažiť zabrániť znečisteniu alebo poškodzovaniu biotopov mimo týchto chránených území."

6. Článok 18 smernice o vtáctve stanovuje:

„1. Členské štáty uvedú do platnosti zákony, iné predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu so smernicou v priebehu 2 rokov od jej oznámenia. Bezodkladne o tom informujú Komisiu.

2. Členské štáty oznámia Komisii znenie hlavných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré prijmú v oblasti pôsobnosti tejto smernice."

*Smernica o biotopoch*

7. V tejto veci sú relevantné tieto odôvodnenia smernice o biotopoch:

„[1] ... udržanie, ochrana a zlepšenie kvality životného prostredia, vrátane ochrany prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín, je dôležitým cieľom všeobecného záujmu, ktorý sleduje spoločenstvo, ako je uvedené v článku 130r [6] zmluvy;

...

[5] ... kvôli ohrozeniu určitých typov prirodzených biotopov a druhov je potrebné definovať ich ako prioritné, aby sa včas vykonali opatrenia na ich ochranu;

6 — Teraz článok 191 ZFEÚ.

[6] … v snahe zabezpečiť obnovenie a udržanie prirodzených biotopov a druhov európskeho významu v priaznivom stave ochrany je potrebné označiť osobitne chránené územia, aby sa vytvorila súvislá európska ekologická sústava podľa špecifikovaného časového rozvrhu;

druhov divokej fauny a flóry v priaznivom stave…;

…

[7] … všetky označené územia vrátane tých, ktoré sú alebo budú klasifikované ako územia osobitnej ochrany podľa [smernice o vtáctve], budú musieť byť začlenené do súvislej európskej ekologickej sústavy;

j) lokalita znamená geograficky definované územie, ktorého rozsah je jednoznačne vymedzený;

[8] … je vhodné na každom označenom území vykonať potrebné opatrenia týkajúce sa sledovaných cieľov ochrany;

…

l) osobitné chránené územie[7] znamená lokalitu európskeho významu, označenú členskými štátmi štatutárnym, administratívnym a/alebo zmluvným aktom, kde sa uplatňujú ochranné opatrenia potrebné na zachovanie alebo obnovu prirodzených biotopov a/alebo populácií druhov, pre ktoré je lokalita vymedzená, v priaznivom stave ochrany;

…“

8. V článku 1 sa nachádzajú tieto definície:

…“

„a) ochrana znamená súbor opatrení vyžadovaných na zachovanie alebo obnovu prirodzených biotopov a populácií

7 — Ďalej len ‚OCHÚ‘.

9. Cieľ smernice o biotopoch je definovaný v článku 2, ktorý stanovuje, že ním je „prispievať k zabezpečeniu biologickej rôznorodosti prostredníctvom ochrany prirodzených biotopov divokej fauny a flóry na európskom území členských štátov, ktoré sú stranami zmluvy"; opatrenia prijaté podľa smernice sa navrhnú tak, „aby sa zachovali v prirodzenom stave ochrany alebo do takéhoto stavu obnovili, prirodzené biotopy a druhy divokej fauny a flóry európskeho významu" a „berú do úvahy hospodárske, sociálne a kultúrne požiadavky a regionálne a miestne charakteristiky".

10. Podľa článku 3 ods. 1 sa „vytvorí… súvislá európska ekologická sústava osobitných chránených území pod názvom Natura 2000". Táto sústava musí zahŕňať osobitné chránené územia klasifikované členskými štátmi podľa ustanovení smernice o vtáctve.

11. Ochranné opatrenia, ktoré sa majú stanoviť pre OCHÚ, sú uvedené v článku 6 ods. 1 a 2:

„1. Pre osobitne chránené územia vytvoria členské štáty potrebné ochranné opatrenia obsahujúce v prípade potreby príslušné plány riadenia, osobitne navrhnuté pre dané lokality alebo začlenené do ďalších plánov rozvoja, a primerané štatutárne, administratívne alebo zmluvné opatrenia, ktoré zodpovedajú ekologickým požiadavkám typov prirodzených biotopov uvedených v prílohe I a druhov uvedených v prílohe II, vyskytujúcich sa v týchto lokalitách.

2. Členské štáty podniknú primerané kroky, aby sa na osobitne chránených územiach predišlo poškodeniu prirodzených biotopov a biotopov druhov, ako aj rušeniu druhov, pre ktoré boli územia označené za chránené, pokiaľ by takéto rušenie bolo podstatné vo vzťahu k cieľom tejto smernice."

12. Článok 7 stanovuje:

„Záväzky vyplývajúce z článku 6 ods. 2, 3 a 4 tejto smernice nahradia akékoľvek záväzky vyplývajúce z prvej vety článku 4 ods. 4 smernice [o vtákoch], pokiaľ ide o územia klasifikované podľa článku 4 ods. 1 alebo podobne uznané podľa článku 4 ods. 2 uvedenej smernice, a to odo dňa vykonania tejto smernice alebo oznámenia, alebo uznania členským štátom podľa smernice [o vtákoch], ak je tento druhý dátum neskorší."

13. Podľa článku 23 sú členské štáty povinné vykonať smernicu o biotopoch v lehote dvoch rokov odo dňa jej oznámenia.

**Relevantné skutkové okolnosti a konanie**

14. Po posúdení rakúskej siete chránených území v rokoch 1999 a 2000 Komisia dospela k záveru, že existujú medzery v označení chránených území a v právnom režime uplatniteľnom na ochranu divých vtákov a ich biotopov v týchto lokalitách. Dňa 23. októbra 2001 Komisia zaslala Rakúsku výzvu, na ktorú rakúske orgány odpovedali v roku 2002 a v roku 2003.

15. Dňa 18. októbra 2004 Komisia zaslala Rakúsku dodatočnú výzvu, v ktorej uviedla, že Hansag v spolkovej krajine Burgenland nebol klasifikovaný ako chránené územie pre vtáky a že rozloha lokality Nízke Taury v spolkovej krajine Štajersko bola protiprávne zmenšená. Rakúsko odpovedalo listom z 21. decembra 2004 a predložilo v roku 2005 a 2006 niekoľko dodatočných pripomienok.

16. Komisia dospela k záveru, že Rakúsko si aj naďalej odmieta splniť povinnosti, ktoré mu vyplývajú z práva Spoločenstva. Vydala teda 15. decembra 2006 odôvodnené stanovisko. Lehota na odpoveď na uvedené stanovisko uplynula 15. februára 2007. Rakúske orgány na ňu odpovedali 20. februára 2007 a 24. septembra 2007 zaslali doplňujúci list.

17. Keďže Komisia nebola spokojná s odpoveďou Rakúska, podala 27. novembra 2007 túto žalobu. Navrhuje, aby Súdny dvor určil, že Rakúska republika si tým, že

—

a) nevykonala správne na základe ornitologických kritérií označenie (lokality „Hansag“ v spolkovej krajine Burgenland) a vymedzenie (lokality „Nízke Taury“ v spolkovej krajine Štajersko) rakúskych území, ktoré sú najvhodnejšie z hľadiska počtu a rozlohy na ochranu vtákov ako území osobitnej ochrany v súlade s článkom 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve; a

b) neposkytla už označeným častiam území osobitnej ochrany právnu ochranu v súlade s požiadavkami článku 4 ods. 1 alebo 2 smernice o vtáctve a článku 6 ods. 2 v spojení s článkom 7 smernice o biotopoch;

nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú na základe článku 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve a článku 6 ods. 2 v spojení s článkom 7 smernice o biotopoch; a

— zaviazal Rakúsku republiku na náhradu trov konania.

18. Komisia, Rakúsko a nemecká vláda (ktorá vstúpila do konania ako vedľajší účastník konania) predložili svoje ústne pripomienky na pojednávaní.

**Prípustnosť**

19. Rakúsko spochybňuje prípustnosť žaloby a uvádza, že jej predmet bol rozšírený oproti konaniu pred podaním žaloby a že je poznačená nedostatkom koherentnosti a presnosti.

*Predmet žaloby*

20. Rakúsko tvrdí, že predmet žaloby bol rozšírený o tri body oproti predmetu konania pred podaním žaloby. Po prvé, hoci odôvodnené stanovisko Komisie jasne vylúčilo rakúsku vnútroštátnu právnu úpravu týkajúcu sa európskych ochranných území [8] z predmetu žaloby, Komisia na ňu odkazuje vo svojej žalobe. Po druhé výhrada Komisie, podľa ktorej ÚOO nemajú žiadnu právnu ochranu alebo majú len neprimeranú právnu ochranu, nie je identická s tou, ktorá bola formulovaná počas konania pred podaním žaloby: v žalobe boli zavedené nové požiadavky v tom zmysle, že aplikačné opatrenia majú obsahovať povinnosti a špecifické zákazy v prípade určených ÚOO, ako aj v prípade druhov a konkrétnych biotopov. Po tretie, údajný nedostatok právnej ochrany v spolkovej krajine Salzbursko, hoci je uvedený v odôvodnenom stanovisku, sa nenachádza vo výzve a údajný nedostatok právnej ochrany v spolkovej krajine Dolné Rakúsko je uvedený po prvý krát v samotnej žalobe.

21. Podľa mňa je žaloba Komisie v súlade s výhradami formulovanými v rámci konania pred podaním žaloby, pokiaľ ide o údajnú neexistenciu režimu právnej ochrany v celom Rakúsku.

22. V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora je predmet žaloby podanej na základe článku 226 ES obmedzený konaním pred podaním žaloby a žaloba Komisie sa

8 — Žiadny z účastníkov konania nedefinuje pojem „európske chránené územie“. Podľa odôvodneného stanoviska Komisie chápem tento pojem tak, že odkazuje na lokality, ktoré boli označené za prírodné parky alebo prírodné rezervy patriace pod príslušné orgány spolkových krajín. Nezdá sa, že by tento pojem mal ten istý význam ako „ÚOO“ alebo „OCHÚ“. Zdá sa však takisto, že „európske chránené územie“ by sa mohlo zhodovať s ÚOO alebo OCHÚ.

musí zakladať na tých istých výhradách. [9] Táto zásada nebráni tomu, aby Komisia spresnila v žalobe svoje výhrady, pokiaľ sa tým nezmení predmet sporu. [10]

23. Pokiaľ ide o prvé tvrdenie Rakúska, zdá sa mi, že Komisia vysvetlila vo svojom odôvodnenom stanovisku, že európske ochranné územia (lokality patriace do právomoci spolkových krajín [11]) môžu byť označené aj ako ÚOO. Uvádza však, že žiadne špecifické právne opatrenie ochrany nebolo prijaté v prípade značného počtu lokalít tohto typu. Zdá sa teda, že Komisia odkazuje v odôvodnenom stanovisku na lokality klasifikované ako európske ochranné územia na národnej alebo regionálnej úrovni, ktoré sú takisto označené ako ÚOO v zmysle smernice o vtáctve a patria teda do konania o nesplnení povinnosti. Nesúhlasím v dôsledku toho s tvrdením Rakúska, podľa ktorého táto výhrada bola zaradená do žaloby bez toho, aby bola najprv uvedená v korešpondencii v rámci konania pred podaním žaloby.

24. Pokiaľ ide o druhé a tretie tvrdenie Rakúska, výhrada Komisie, podľa ktorej právna ochrana ÚOO musí byť cielená a špecifická, sa opiera o jej predchádzajúce tvrdenie, podľa ktorého ochrana označených lokalít je neprimeraná. Komisia tým nezmenila predmet žaloby tak, že by uviedla novú výhradu. Tak v odôvodnenom stanovisku ako aj v žalobe Komisia tvrdí, že výhrady sa neobmedzujú na konkrétne lokality uvedené v konaní pred podaním žaloby, ale sa týkajú celého Rakúska.

25. V dôsledku toho zastávam názor, že hoci je žaloba podrobnejšia ako výzva a odôvodnené stanovisko, predmet sporu tak ako je uvedený v konaní pred podaním žaloby a v žalobe je stále ten istý. V dôsledku toho sa nedomnievam, že by vec bola z týchto dôvodov neprípustná.

*Nedostatok koherentnosti a presnosti*

26. Rakúsko tvrdí, že Komisia nespresnila vo svojich výhradách, ktoré právne predpisy týkajúce sa určených ÚOO neposkytujú primeranú právnu ochranu. Rakúsko namieta, že nemôže preto vedieť, aké špecifické opatrenia by malo podľa Komisie prijať na to, aby napravilo uvádzané porušenie.

27. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že odôvodnené stanovisko a žaloba musia uvádzať výhrady koherentne a presne tak, aby mohol

9 — Rozsudok z 11. septembra 2001, Komisia/Írsko, C-67/99, Zb. s. I-5757, bod 22 a tam citovaná judikatúra; pozri tiež rozsudok z 26. apríla 2007, Komisia/Fínsko, C-195/04, Zb. s. I-3351, bod 18.

10 — Rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 9, bod 23; pozri rozsudok Komisia/Fínsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 9, bod 18 a tam citovanú judikatúru.

11 — Pozri poznámku pod čiarou 8.

žalovaný členský štát zistiť presný rozsah vytýkaného porušenia a pripraviť si svoju obranu. [12]

*Žalobné návrhy*

28. V dôsledku toho keď Komisia uvádza neexistenciu právnej ochrany, musí prípadne spresniť, aká právna ochrana už existuje a vysvetliť, v čom sa domnieva, že táto právna ochrana je nedostatočná. To, že Komisia neposkytla podrobnosti týkajúce sa napríklad niektorých ÚOO, však nespôsobuje nevyhnutne, že by žaloba bola nepresná alebo nekoherentná.

29. Nie je žiadna pochybnosť, že predmetom druhej výhrady Komisie je údajný neprimeraný charakter právnej ochrany ÚOO v Rakúsku. Tvrdeniu Komisie, podľa ktorého právna ochrana musí byť cielená a špecifická, nechýba jasnosť alebo zrozumiteľnosť.

30. Zdá sa mi teda, že Rakúsko malo k dispozícii dostatok indícií týkajúcich sa žaloby Komisie na to, aby pripravilo svoju obranu.

31. Podľa judikatúry Súdneho dvora iba územia už klasifikované ako ÚOO patria pod článok 6 ods. 2 až 4 a článok 7 smernice o biotopoch, čím sa nahrádza článok 4 ods. 4 prvá veta smernice o vtáctve [13]. Územia, ktoré ešte neboli označené ako ÚOO, ale ktoré mali byť označené, naďalej patria pod článok 4 ods. 4 prvú vetu smernice o vtáctve. [14] Je možné preto očakávať, že Komisia v rámci formulácie druhej výhrady identifikuje jasne špecifické lokality [15], ktoré neboli označené ako ÚOO, vysvetlí, prečo sa domnieva, že mali byť za také označené a potom vysvetlí dôvody, pre ktoré si myslí, že článok 4 ods. 4 prvá veta smernice o vtáctve nebol dodržaný. [16]

32. Komisia neidentifikovala územia, ktoré mali byť klasifikované ako ÚOO v závislosti od informácií týkajúcich sa vymedzenia dotknutých lokalít alebo ornitologických kritérií, ktorých vhodnosť je potrebné posúdiť na

12 — Rozsudok z 18. decembra 2007, Komisia/Španielsko, C-186/06, Zb. s. I-12093, bod 18 a tam citovaná judikatúra.

13 — Rozsudok zo 7. decembra 2000, Komisia/Francúzsko, C-374/98, Zb. s. I-10799, body 43 až 46.

14 — Rozsudok Komisia/Francúzsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 13, bod 47.

15 — Pokiaľ ide o druhú výhradu, Komisia identifikovala niektoré lokality, ktoré rakúske orgány klasifikovali ako ÚOO po uplynutí lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku (napríklad v spolkových krajinách Burgenland a Viedeň). Súdny dvor však nevie posúdiť, či sa článok 4 ods. 4 prvá veta smernice o vtáctve uplatňuje na tieto lokality z dôvodov uvedených v bode 80 nižšie.

16 — Pozri na porovnanie rozsudok z 13. decembra 2007, Komisia/Írsko, C-418/04, Zb. s. I-10947, body 169 až 175, v ktorom sa Komisia rozhodla rozšíriť žalobu aj o lokality, ktoré neboli klasifikované ako ÚOO a tvrdila, že došlo k neuplatneniu článku 4 ods. 4 prvej vety smernice o vtáctve.

účely klasifikácie [17]. Nepredložila ani konkrétne pripomienky k tomu, či je článok 4 ods. 4 prvá veta uplatniteľný na týchto územiach a prečo, ak je to tak, sa domnieva, že Rakúsko si nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú na základe uvedeného ustanovenia.

**Právne posúdenie**

*Prvá výhrada – Neexistencia označenia Hansag ako ÚOO a zmenšenie ÚOO Nízke Taury*

33. Súdny dvor v dôsledku toho nie je schopný posúdiť, či článok 4 ods. 4 prvá veta má alebo nemá byť uplatnený na rakúske územia, ktoré nie sú klasifikované ako ÚOO, ale mali byť za také označené.

Hansag

34. Súdny dvor trvá na tom, že povinnosť, ktorá prináleží členským štátom, vykonať verné prebratie smernice o vtáctve, je obzvlášť dôležitá, pretože správa spoločného dedičstva je zverená im. [18] V prípade, že sa Komisia odvoláva na neprimerané prebratie, je v dôsledku toho dôležité, aby sa ubezpečila, že Súdny dvor má k dispozícii všetky prvky potrebné k tomu, aby mohol preskúmať a posúdiť, či žalovaný členský štát splnil povinnosti, ktoré mu vyplývajú z práva Spoločenstva – čo Komisia zjavne neurobila.

35. Komisia tvrdí, že smernica o vtáctve ukladá členským štátom povinnosť klasifikovať ako ÚOO najvhodnejšie lokality, čo sa týka počtu a veľkosti, na ochranu druhov uvedených v prílohe I a prijať rovnaké opatrenia voči pravidelne sťahovavým druhom (neuvedeným v prílohe I), pokiaľ ide o oblasti ich hniezdenia, preperovania a zimovania a miest odpočinku na ich migračných trasách. Hansag bol identifikovaný ako najvhodnejšie územie na ochranu niektorých druhov vtákov, konkrétne druhov *Otis tarda* (drop fúzatý), *Circus pygargus* (kaňa popolavá) a *Asio flammeus* (myšiarka močiarna).

17 — Pozri rozsudok Komisia/Írsko, citovaný v poznámke pod čiarou 16, bod 47, v ktorom Súdny dvor uviedol, že s cieľom klasifikovať ako ÚOO najvhodnejšie územia je potrebné aktualizovať vedecké údaje na určenie situácie najviac ohrozených druhov ako aj situácie druhov predstavujúcich spoločné dedičstvo Spoločenstva.

18 — Rozsudok z 20. októbra 2005, Komisia/Spojené kráľovstvo, C-6/04, Zb. s. I-9017, bod 25 a tam citovaná judikatúra; pozri tiež rozsudok Komisia/Rakúsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 2, C-507/04, bod 277.

36. Rakúsko potvrdilo, že Hansag bol klasifikovaný ako ÚOO 3. augusta 2008.

37. Rakúsko zjavne neklasifikovalo Hansag ako ÚOO pred dátumom uplynutia lehoty, 15. februára 2007, stanovenej v odôvodnenom stanovisku. Žaloba Komisie je teda dôvodná, pokiaľ ide o túto záležitosť.

39. Rakúsko pripúšťa, že zmenšené územie je nedostatočné na zabezpečenie ochrany troch druhov vtákov (mláďatá *Charadrius morinellus, Bonasa bonasia* a *Picus canus*) a malo by sa rozšíriť. Namieta však proti tomu, že by sa mal rozsah ÚOO vrátiť na pôvodnú úroveň tak, aby zahrnul lesné druhy *Aegolius funereus*, *Glaucidium passerinum*, *Dryocopus martius* a *Picoides tridactylus*.

Nízke Taury

38. Komisia tvrdí, že pôvodné rozhodnutie Rakúska z 3. novembra 1997 klasifikovať lokalitu s plochou 169 000 hektárov bolo v súlade s článkom 4 ods. 1 smernice o vtáctve. Komisia však uvádza, že Rakúsko si tým, že sa rozhodlo ďalej dva krát zmenšiť veľkosť ÚOO Nízke Taury (o 31 258 hektárov v roku 1999 a potom o ďalších 50 600 hektárov v roku 2001) v rozpore s disponibilnými ornitologickými informáciami, nesplnilo svoje povinnosti. Komisia uvádza, že dve zmenšenia mali škodlivý účinok na niektoré lesné druhy vtákov, ktoré hniezdia zvyčajne v polohách nižších ako 1 500 metrov nad morom – *Aegolius funereus* (pôtik kapcavý), *Glaucidium passerinum* (kuvičok vrabčí), *Dryocopus martius* (ďateľ čierny) a *Picoides tridactylus* (ďubník trojprstý) – ako aj na oblasti hniezdenia pre odchov mláďat druhov *Charadrius morinellus* (kulík vrchovský), *Bonasa bonasia* (jariabok hôrny) a *Picus canus* (žlna sivá).

40. Podľa ustálenej judikatúry [19] sú členské štáty povinné klasifikovať ako ÚOO všetky lokality, ktoré sa na základe ornitologických kritérií javia ako najvhodnejšie vzhľadom na ochranu druhov uvedených v prílohe I a majú sa v súlade s článkom 4 ods. 2 prijať podobné opatrenia, pokiaľ ide o sťahovavé druhy. Okrem toho Súdny dvor rozhodol, že priestor pre voľnú úvahu členských štátov pri výbere území, ktoré sú pre zatriedenie do ÚOO najvhodnejšie, sa netýka toho, že zatriedia tie územia do ÚOO, ktoré sa im zdajú z hľadiska ornitologických kritérií najvhodnejšie, ale len uplatnenia týchto kritérií na určenie území, ktoré sú najvhodnejšie pre ochranu druhov uvedených v prílohe I. [20]

19 — Rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 16, C-418/04, bod 37 a tam citovaná judikatúra.

20 — Rozsudok Komisia/Rakúsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 2, C-209/04, bod 33 a tam citovaná judikatúra.

41. Komisia sa odvoláva na ornitologickú správu [21] (vykonanú na účet spolkovej krajiny Štajersko) na účely tvrdenia, že pôvodné hranice lokality by mali byť obnovené.

42. Rakúsko uznáva, že vedecké a ornitologické informácie ukazujú, že lokalita Nízke Taury je súčasťou najdôležitejších území krajiny ako biotop pre minimálne deväť lesných a vysokohorských druhov vtákov. [22] Rakúsko pripúšťa, že štúdia, z ktorej vychádza Komisia, zahŕňa ornitologické kritériá, ale následne spochybňuje to, čo sa tam opisuje ako „[nedostatok] dostatočných údajov, ktoré by mohli slúžiť ako základ na technické vymedzenie s istotou“ pri vypracovávaní správy [23]. Napokon Rakúsko tvrdí, že hoci uznáva, že alpské lesy sú biotopom pre druhy identifikované Komisiou, samo o sebe to nepredstavuje dostatočný základ pre zaradenie týchto území do ÚOO.

43. Zdá sa byť nesporné, že pôvodné vymedzenie lokality sa zakladalo na ornitologických kritériách a bolo teda v súlade s článkom 4 ods. 1 smernice o vtáctve. Účastníci konania sa však nezhodujú, pokiaľ ide o otázku, či zmenšenie plochy lokality je v súlade so smernicou.

44. Samotná smernica o vtáctve neobsahuje žiadny údaj, pokiaľ ide o to, čo je potrebné urobiť, ak členský štát chce zmenšiť plochu existujúcej lokality. Je teda potrebné extrapólovať a zohľadniť pritom účely a ciele smernice o vtáctve a smernice o biotopoch.

45. Podľa mňa, keď raz ÚOO, ktoré na základe ornitologických informácií, sa zdá byť najvhodnejšou lokalitou pre predmetné druhy [24], bola označené, členský štát, ktorý chce následne zmenšiť jej plochu, musí mať aktualizované vedecké a ornitologické dôkazy na to, aby mohol (implicitne) odôvodniť svoje tvrdenie, podľa ktorého môže pristúpiť k takémuto zmenšeniu bez toho, aby ohrozil požadovanú úroveň ochrany [25]. Ak je táto

21 — Správa Gallaun, H., Sackl, P., Praschk, C., Schardt, M. a Trinkaus, P. (2006), citovaná v bode 44, poznámke pod čiarou 48, žaloby Komisie [„Gallaun a i. (2006)“]. Komisia takisto v žalobe odkazuje na správu Lentner z roku 2004, *Ornithologische Stellungnahme zur Verkleinerung des Vogelschutzgebietes „Niedere Tauern“ in Bezug auf die EU-Vogelschutzrichtlinie 79/409/EWG* (Ornitologické pripomienky v rámci zmenšenia územia ochrany vtákov „Nízke Taury“ vzhľadom na smernicu o vtáctve 79/409/EHS) [„Lentner (2004)“].

22 — Rakúsko nespresnilo, ktoré to sú, takže tak nemôžem urobiť ani ja.

23 — Rakúsko sa odvoláva na neskoršiu správu pána Josefa Eisnera z 18. decembra 2007 k ÚOO „Nízke Taury“ AT2209000 [„Eisner (2007)“].

24 — Rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 16, bod 37 a tam citovaná judikatúra.

25 — Pozri bod 40 vyššie. Členský štát sa má uistiť tým, že nechá vykonať alebo si zabezpečí primeranú analýzu, že plocha ÚOO môže byť zmenšená bez toho, aby boli ohrozené ciele smernice predtým, ako schváli takéto zmenšenie. Pripúšťam, že členský štát môže skompletizovať disponibilné dôkazy počas konania pred podaním žaloby, a to až do uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnneom stanovisku Komisie. Pozri tiež rozsudok z 28. júna 2007, Komisia/Španielsko, C-235/04, Zb. s. I-5415, body 23 a 24.

podmienka splnená, podľa mňa členský štát môže upraviť plochu ÚOO. Potom prináleží Komisii, ktorá má dôkazné bremeno v následnom konaní o nesplnení povinnosti [26], aby predložila prvky potrebné na preukázanie, že dôkazy na ktoré sa odvoláva členský štát sú neprimerané alebo nesprávne. [27]

46. V predmetnom prípade Rakúsko nepredložilo Súdnemu dvoru žiadny ornitologický dokument na preukázanie, že zmenšenia rozlohy ÚOO Nízke Taury v roku 1999 a v roku 2001 boli dôvodné v čase, keď k nim došlo. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora členské štáty musia na účely klasifikovania najvhodnejších území ako ÚOO používať najaktualizovanejšie disponibilné vedecké údaje – ak začalo konanie o nesplnení povinnosti, tieto prvky musia byť disponibilné pred uplynutím lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku. [28]

47. Rakúsko sa teraz pokúša odvolávať na štúdiu Eisner (2007) s cieľom oslabiť vedecké dokumenty uvádzané Komisiou. Na túto štúdiu – dokončenú 6. decembra 2007, teda až po uplynutí lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku (15. februára 2007) – sa však podľa mňa nemožno odvolávať na kompenzáciu zjavného nedostatku technického odôvodnenia zmenšení z rokov 1999 a 2001. Rakúsko teda nepredložilo žiadnu relevantnú vedeckú informáciu preukazujúcu, že dodržalo povinnosti vyplývajúce mu z článku 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve, keď zmenšilo ÚOO Nízke Taury.

48. Dodávam, že tvrdenie Rakúska, podľa ktorého povinnosť rozšíriť lokalitu tým, že sa jej plocha vráti do pôvodných hraníc, sa musí zakladať na spoľahlivých údajoch, nie je odôvodnená formuláciou smernice o vtáctve a žiadna vedecká informácia nebola predložená Súdnemu dvoru na preukázanie, že by sa požiadavky článku 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve dali splniť tak, že sa iné lokality klasifikujú ako ÚOO pre druhy identifikované Komisiou.

49. Domnievam sa v dôsledku toho, že táto výhrada je dôvodná.

*Druhá výhrada – Neexistencia účinného právneho režimu pre ÚOO*

50. Z dôvodu prehľadnosti rozdelím svoju analýzu druhej výhrady na dve časti. Najprv preskúmam všeobecné principiálne tvrdenie Komisie týkajúce sa miery voľnej úvahy,

26 — Rozsudok zo 6. novembra 2003, Komisia/Spojené kráľovstvo, C-434/01, Zb. s. I-13239, bod 21 a tam citovaná judikatúra; pozri tiež rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 16, bod 167.

27 — Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora dokument Inventory of Important Bird Areas in the European Community (Zoznam významných oblastí výskytu vtákov v Európskom spoločenstve) vydaný v roku 1989 a 2000, známy ako „IBA 1989“ a „IBA 2000“ sa považuje za štúdiu, ktorá sa v danej oblasti používa ako referenčná autorita: pozri rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 16, body 40 a 48. V tejto veci sa Komisia oprela o dve správy: Lentner (2004) a Gallaun a i. (2006).

28 — Pozri rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 16, bod 47 a tam citovanú judikatúru.

ktorú majú členské štáty pri vykonaní smernice o vtáctve a smernice o biotopoch (otázka, ktorá viedla Nemecko k vstupu do konania ako vedľajší účastník konania). Následne preskúmam podľa jednotlivých spolkových krajín špecifické výhrady Komisie.

*Miera voľnej úvahy*

51. Podľa Komisie správne vykonanie smernice o vtáctve a smernice o biotopoch predpokladá, že špeciálne ochranné opatrenia budú prijaté vo forme, ktorá zaručí zavedenie právne záväzných povinností a zákazov na zabezpečenie ochrany ÚOO; tieto opatrenia musia byť prijaté v akte, ktorým sa klasifikuje lokalita ako ÚOO.

52. Rakúsko tvrdí, že znenie smernice o vtáctve a smernice o biotopoch neukladá formu opatrení požadovaných na ich vykonanie. Je len potrebné naplánovať prijatie špecifických zákazov, keď existujú indície umožňujúce predpokladať, že je pravdepodobné zhoršenie existujúcich podmienok v danej lokalite. Navyše, keď sú lokality predmetom existujúcich všeobecných ochranných opatrení na základe vnútroštátnych pravidiel chrániacich všetky druhy, poskytovaná ochrana je fakticky vyššia ako je tá, ktorú požaduje smernica o vtáctve.

53. Nemecká vláda tvrdí, že nie je potrebné zaviesť špecifické povinnosti a zákazy pre každé ÚOO v záväznom právnom akte.

54. Domnievam sa, že hlavné tvrdenie Komisie, podľa ktorého špeciálne ochranné opatrenia sa musia prijať vo forme záväzných povinností a zákazov, nie je odôvodnené ani všeobecnými zásadami práva Spoločenstva, ani znením smernice o vtáctve a smernice o biotopoch. [29]

55. Je známe, že podľa článku 249 tretieho odseku ES [30] smernica zaväzuje každý členský štát, ktorý je adresátom, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa vnútroštátnym orgánom prenecháva právomoc, pokiaľ ide o zvolenú formu alebo prostriedky. [31] Z toho vyplýva, že Rakúsko, tak ako ktorýkoľvek iný členský štát, si môže vybrať formu a prostriedky vykonania smernice o vtáctve a smernice o biotopoch.

56. Na pojednávaní Komisia uznala, že nič v znení smernice o vtáctve a smernice o biotopoch neumožňuje domnievať sa, že ustanovenia zabezpečujúce právnu ochranu ÚOO by sa mali nachádzať v tom istom akte, ktorý

29 — V ďalšom texte odkazy na smernicu o vtáctve a smernicu o biotopoch sa týkajú špecificky týchto ustanovení: článok 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve a článok 6 ods. 2 v spojení s článkom 7 smernice o biotopoch.

30 — Teraz článok 288 ZFEÚ.

31 — V tomto kontexte pozri rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 16, bod 157 a tam citovanú judikatúru.

klasifikuje lokalitu ako ÚOO. Podobne znenie smernice neukladá ani, aby špeciálne ochranné opatrenia boli výlučne vo forme špecifických povinností a zákazov.

57. V dôsledku toho sa mi zdá, že prístup, v rámci ktorého sa ukladá forma a prostriedky vykonania, nie je zlučiteľný ani so špecifickou formuláciou právnej úpravy, o ktorú ide v tejto veci, ani so všeobecnými zásadami práva Spoločenstva.

58. Určitý počet iných úvah je takisto proti prístupu presadzovanému Komisiou.

59. Smernica o vtáctve a smernica o biotopoch majú rovnaké ciele, teda prispievať k zabezpečeniu biodiverzity ochranou prírodných biotopov a v prípade vtákov všetkých druhov žijúcich prirodzene v divej prírode. [32] ÚOO zriadené na základe smernice o vtáctve patria do Natura 2000, čo predstavuje koherentnú európsku ekologickú sieť podľa smernice o biotopoch. [33] Zdá sa mi teda, ako som už uviedla vo veci Stadt Papenburg [34], že existuje úzke spojenie medzi dvoma smernicami a že by mali byť vykladané koherentne.

60. Článok 6 ods. 1 smernice o biotopoch uvádza niektoré opatrenia, ktoré môžu byť prijaté pre OCHÚ, vrátane legislatívnych, správnych alebo zmluvných opatrení, ktoré zodpovedajú ekologickým požiadavkám typov prírodných biotopov dotknutých druhov. Zdá sa mi, že členské štáty by mali mať možnosť využiť rovnaký rozsah možností pri prijímaní špeciálnych ochranných opatrení na základe smernice o vtáctve. [35]

61. V tejto súvislosti článok 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve stanovuje, že cieľom špeciálnych ochranných opatrení týkajúcich sa biotopu druhov uvedených v prílohe I a sťahovavých druhov (neuvedených v prílohe I) je zabezpečiť ich prežitie a rozmnožovanie v ich oblasti výskytu. Na prebratie tejto povinnosti musia členské štáty pristúpiť k posúdeniu a prijatiu vhodných opatrení na zabezpečenie toho, aby sa zachoval, udržal alebo obnovil biotop s cieľom dosiahnutia cieľov článku 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve. Z toho však nevyplýva, že *jedine* opatrenia zavádzajúce zákazy a povinnosti môžu byť použité na účely vykonania smernice o vtáctve a smernice o biotopoch. Ďalej, neznamená to ani, že zákazy a povinnosti musia byť použité vo všetkých prípadoch (aj keď boli prijaté aj iné opatrenia).

32 — Článok 1 smernice o vtáctve a článok 2 smernice o biotopoch.

33 — Článok 3 ods. 1 a odôvodnenie č. 7 smernice o biotopoch.

34 — Bod 34 mojich návrhov vo veci Stadt Papenburg, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 14. januára 2010, C-226/08, Zb. s. I-131.

35 — OCHÚ je zavedené v smernici o biotopoch, pozri body 8 a 11 vyššie. ÚOO je paralelnou klasifikáciou pre lokality na základe smernice o vtáctve.

62. Zákazy sú napríklad užitočným nástrojom ochrany proti zdroju identifikovaného nebezpečia. Takisto povinnosti sú užitočné, keď právny subjekt, ktorý má byť predmetom pravidla možno ľahko identifikovať. Takéto opatrenia však nevyhnutne neumožňujú čeliť všetkým situáciám. Nemôžu teda byť vhodné na poskytnutie účinnej ochrany proti prípadnému nebezpečenstvu, ktoré nebolo úplne identifikované. V takomto prípade môže byť potrebné poskytnúť príslušným orgánom právomoc prijímať skôr pozitívne opatrenia ako reagovať stanovovaním zákazov alebo povinností.

63. Potreba stanoviť špeciálne ochranné opatrenia musí byť tiež predmetom preskúmania. Okolnosti týkajúce sa životného prostredia sa menia. Členské štáty teda musia mať k dispozícii určitú mieru flexibility pri opatreniach, ktoré používajú. [36]

64. Komisia tvrdí, že členské štáty nemôžu používať rôzne opatrenia v rôznych regiónoch. S tým nesúhlasím. Podľa smernice o vtáctve musia členské štáty prijať opatrenia vhodné pre predmetné druhy. Nevyhnutne, rôzne opatrenia môžu byť vhodné na ochranu druhu, ktorý hniezdi v mokradiach a pre lesný druh, ktorý hniezdi v stromoch. Opatrenia budú takisto odlišné podľa toho, či sú určené na ochranu, zachovanie alebo obnovenie dostatočnej diverzity a plochy biotopov na ochranu vtákov.

65. Zdá sa mi v dôsledku toho, že členské štáty musia disponovať úplným rozsahom opatrení, spomedzi ktorých si môžu vybrať, aby zabezpečili vykonanie smernice o vtáctve a smernice o biotopoch.

66. Komisia predkladá tri špecifické tvrdenia týkajúce sa podstaty špeciálnych ochranných opatrení, ktoré podľa nej musia byť členskými štátmi prijaté. Po prvé označenie lokalít a uplatniteľné opatrenia musia byť zverejnené v záväznom akte, ktorý je vymáhateľný voči tretím osobám. Po druhé členské štáty musia prijať opatrenia, aby sa ubezpečili, že konkrétne ciele smernice o vtáctve a smernice

36 — Pozri napríklad rozsudok Komisia/Rakúsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 2 (C-209/04, bod 20). Táto vec sa týkala klasifikácie lokalít, ktorú rozsudok opisuje ako trvalú povinnosť. Zdá sa mi, že tá istá zásada sa uplatňuje takisto na ochranné opatrenia.

o biotopoch sa dosiahnu. Po tretie špeciálne ochranné opatrenia musia byť špecifické, teda sa musia uplatňovať na špecifickú ÚOO zohľadňujúc jej vlastnosti a environmentálne podmienky, ako aj osobitné druhy, ktoré sa tam vyskytujú.

*Záväzný právny akt*

67. Predtým, ako sa budem venovať týmto tvrdeniam, je potrebné zdôrazniť dve základné veci.

68. Po prvé v konaní o nesplnení povinnosti ako je toto prináleží Komisii preukázať, že členský štát si nesplnil povinnosť vykonať smernicu o vtáctve a smernicu o biotopoch. [37] Komisia musí teda identifikovať nedostatky ochrany, o ktorých si myslí, že existujú, vzhľadom na špecifický druh vtákov a/alebo ich biotop. Po druhé, členské štáty majú takisto povinnosť spolupracovať s Komisiou tým, že jej poskytnú informácie o situácii na ich príslušných územiach. Platí to najmä v prípadoch, keď tak ako v predmetnom prípade podrobné informácie týkajúce sa environmentálnej charakteristiky konkrétnej lokality a druhov vyskytujúcich sa v tejto lokalite sú dôležité na posúdenie, či boli zavedené účinné opatrenia umožňujúce primeranú ochranu. V prípade neexistencie takejto spolupráce je ťažké, aby Komisia získala informácie potrebné na splnenie svojich funkcií v zmysle článku 211 ES [38] a na to, aby mohla dbať na účinné uplatňovanie smernice. [39]

69. Podľa judikatúry Súdneho dvora na to, aby mohla byť splnená požiadavka právnej istoty, ktorá vyžaduje, aby v prípade, že cieľom smernice je založiť práva jednotlivcov, nositelia práv mohli v plnom rozsahu tieto práva poznať, musia byť ustanovenia smernice vykonané dostatočne špecificky, presne a jasne a tak, aby mali nespochybniteľnú záväznosť. [40]

70. Zdieľam postoj Komisie, podľa ktorého zásada právnej istoty stanovuje, že označenie ÚOO a opatrenia prijaté na ich ochranu majú byť prijaté tak, aby mohli právne subjekty dotknuté takýmito opatreniami zistiť rozsah svojich práv a povinností. To už uznal Súdny dvor, ktorý vyhlásil, že ÚOO musia byť stanovené s nespochybniteľnou záväznosťou. [41]

37 — Rozsudok Komisia/Spojené kráľovstvo, už citovaný v poznámke pod čiarou 26, bod 21 a tam citovanú judikatúru; pozri tiež rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 16, bod 167.

38 — Teraz článok 17 ZEÚ týkajúci sa všeobecných právomocí Komisie.

39 — Rozsudok zo 16. júla 2009, Komisia/Írsko, C-427/07, Zb. s. I-6277, bod 105.

40 — Rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 39, bod 55 a tam citovaná judikatúra.

41 — Rozsudok z 27. februára 2003, Komisia/Belgicko, C-415/01, Zb. s. I-2081, body 21 a 22.

Špecifické preberacie opatrenia

71. Komisia uvádza, že prebratie, ktoré vykonalo Rakúsko je nedostatočné, pretože právna úprava preberajúca smernicu odkazuje iba na všeobecný cieľ „zachovania a obnovenia priaznivého stavu ochrany v súlade so smernicou o vtáctve“ [42] a neopakuje ciele vyjadrené v smernici o vtáctve a smernici o biotopoch.

72. Judikatúra Súdneho dvora však preukazuje, že nie je potrebné, aby preberacie opatrenia opakovali presné znenie smernice. [43] V každom prípade, aj keď je znenie smernice doslovne prebraté, neznamená to, že technika nazývaná „copy & paste“ vedie k riadnemu vykonaniu. S cieľom určenia, či je prebratie správne je potrebné vždy posúdiť účinok preberacieho opatrenie ako celku a posúdiť, či špecifické ciele predmetnej smernice boli dosiahnuté.

73. V tejto súvislosti Súdny dvor dospel k záveru, že ciele článku 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve zaväzujú členské štáty k tomu, aby dali ÚOO právny stav ochrany, ktorý je spôsobilý zabezpečiť najmä prežitie a rozmnožovanie druhov vtáctva uvedených v prílohe I smernice, ako aj rozmnožovanie, preperovanie a zimovanie pravidelne sa vyskytujúcich sťahovavých druhov (neuvedených v prílohe I). Ochrana ÚOO sa najmä nesmie obmedzovať na opatrenia, ktoré majú zabrániť rušivým vplyvom spôsobeným človekom, ale musí tiež podľa existujúcej situácie zahŕňať pozitívne opatrenia na ochranu a zlepšenie stavu lokality. [44]

74. Z toho vyplýva, že otázka, či členský štát vykonal alebo nie verné prebratie smernice nemôže nikdy byť jednoduchým sémantickým úkonom. Je skôr potrebné posúdiť, či vnútroštátne opatrenia dosiahnu ciele smernice o vtáctve a smernice o biotopoch.

Špecifické opatrenia pre určité ÚOO

75. Tvrdenie Komisie, podľa ktorého opatrenia musia byť špecifické nemožno vyhodnotiť abstraktne. Na účely preukázania, že jej druhá výhrada je dôvodná musí Komisia predložiť Súdnemu dvoru dôkazy na podporu svojich tvrdení. Všeobecné ustanovenie môže predstavovať primerané prebratie, ak je jasné, že sa ním dosahujú požiadavky smernice o vtáctve a smernice o biotopoch kladené vnútroštátnym orgánom uplatňujúcim

42 — Táto formulácia, uvedená ako príklad Komisiou v bode 68 repliky, je výňatkom z právnej úpravy spolkovej krajiny Štajersko.

43 — Rozsudok Komisia/Rakúsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 2, bod 89.

44 — Rozsudok z 11. decembra 2008, Komisia/Grécko, C-293/07, Zb. s. I-182, uverejnenie abstraktu, body 22 až 24.

právo a právnym subjektom ovplyvneným ustanoveniami [45].

76. Navyše, keďže Komisia má dôkazné bremeno, ak chce formulovať výhradu založenú na neexistencii špecifického ustanovenia [46], musí preukázať nedostatočnú ochranu konkrétneho druhu v prípade ktorého (alebo v prípade biotopu ktorého) existuje určitá obava.

77. Komisia sa rozhodla predložiť druhú výhradu veľmi všeobecným spôsobom. Odkazuje na výňatky z ustanovení predpisov rôznych rakúskych spolkových krajín. Neidentifikuje druhy vtákov, ani environmentálne charakteristiky relevantných biotopov, v prípade ktorých sa domnieva, že situácia vyvoláva obavy a všeobecne nepredložila žiadny dôkaz na podporu existencie takýchto obáv. Zdá sa mi, že Komisia tým, ako predložila svoje tvrdenie, nesplnila dôkazné bremeno, pokiaľ ide o jej tvrdenia, podľa ktorých Rakúsko neprijalo špecifické opatrenia.

78. Posúdeniu Súdneho dvora bráni ďalej aj to, že žiadny z účastníkov konania neposkytol jasné vysvetlenie právneho rámca použitého na vykonanie smernice o vtáctve a smernice o biotopoch v Rakúsku. Ani situácia jednotlivých spolkových krajín nebola vysvetlená jasným spôsobom. Súdny dvor má k dispozícii len výňatky vybraté z právnej úpravy, ktoré boli predložené Komisiou a Rakúskom na podporu ich príslušných stanovísk. Nemá k dispozícii kompletný obraz o situácii.

79. Na záver, aby som zhrnula svoj návrh k druhej výhrade formulovanej Komisiou v žalobe, nesúhlasím so všeobecným tvrdením Komisie týkajúcim sa obmedzených možností, ktoré majú členské štáty na to, aby správne vykonali smernicu o vtáctve a smernicu o biotopoch. V prípadoch jednotlivých spolkových krajín som uviedla obmedzenú mieru, v akej sa domnievam, že Komisia preukázala, že je dôvodné vyhovieť jej žalobným návrhom. To neznamená, že sa domnievam, že Rakúsko vo zvyšnej časti úplne splnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z článkov týchto dvoch smerníc uvádzaných Komisiou. Ide skôr o nevyhnutný dôsledok spôsobu, akým Komisia predložila vec. V konečnom dôsledku, nemyslím si, že by bolo vhodné, aby Súdny dvor v rámci konania o nesplnení povinnosti proti členskému štátu podnikal detailné vyšetrovacie úkony s cieľom nápravy nedostatkov argumentácie Komisie.

45 — Rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 39, bod 54 a tam citovaná judikatúra; pokiaľ ide o prebratie smernice o biotopoch, pozri tiež rozsudok Komisia/Spojené kráľovstvo, už citovaný v poznámke pod čiarou 18, bod 21.

46 — Rozsudok z 18. marca 1999, Komisia/Francúzsko, C-166/97, Zb. s. I-1719 predstavuje príklad prípadu, keď Komisia špecificky vytýkala členskému štátu, že neprijal špeciálne ochranné opatrenia na základe smernice o vtáctve, pokiaľ ide o konkrétne územie (mokraď v ústí Seiny). Pozri tiež rozsudok z 25. októbra 2005, Komisia/Grécko (C-166/04).

*Špecifické výhrady Komisie*

Burgenland a Viedeň

80. Pred podrobným preskúmaním situácie každej z ostatných rakúskych spolkových krajín sa budem krátko venovať spolkovým krajinám Burgenland a Viedeň. Komisia zahrnula tieto dve spolkové krajiny do svojej druhej výhrady. Vyhlásila však tiež, že *žiadne* ÚOO nebolo označené v týchto spolkových krajinách do uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku [47]. Nie je možné posúdiť primeranosť právnej ochrany lokalít, ktoré neboli klasifikované ako ÚOO. Stanovisko Komisie si teda samo protirečí. Komisia netvrdila vo svojej žalobe, že žiadne ÚOO nebolo označené v spolkovej krajine Burgenland a Viedeň do uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku. Táto výhrada teda nie je relevantná vzhľadom na žalobné návrhy Komisie (nedostatok právnej ochrany ÚOO, ktoré už boli označené). Nebudem teda skúmať túto časť druhej výhrady Komisie.

47 — Právna úprava označujúca ÚOO v spolkových krajinách Burgenland a Viedeň nebola oznámená Komisii pred uplynutím lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku. Právna úprava týkajúca sa Viedne bola prijatá 17. októbra 2007. Nemám informácie týkajúce sa dátumu alebo dátumov prijatia právnej úpravy pre spolkovú krajinu Burgenland.

Korutánsko

81. Je nesporné, že v Korutánsku bola iba jedna lokalita klasifikovaná ako ÚOO k dátumu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku. [48] Komisia v replike zjavne chcel po prvýkrát rozšíriť druhú výhradu na *všetky* ÚOO spolkovej krajiny Korutánsko [49], ale následne tento dojem vyvrátila, keď vyhlásila, že táto výhrada sa týka len čiastočne ÚOO „Flachwasserbiotop Neudenstein“.

82. Komisia tvrdí, že právna úprava podľa ktorej lokalita Flachwasserbiotop Neudenstein bola klasifikovaná je nedostatočná, keďže neobsahuje mapu ukazujúcu hranice lokality. Komisia takisto tvrdí, že nemá informácie o chránených druhoch, ani o cieľoch ochrany v prípade druhov, ktorým slúži lokalita ako biotop.

83. Zdieľam stanovisko Komisie, podľa ktorého hranice lokality musia byť definované tak, aby to bolo jasné a uplatniteľné voči tretím osobám, a to z dôvodov vyjadrených v bode 70 vyššie.

48 — Lokalita Flachwasserbiotop Neudenstein bola vyhlásená za európske chránené územie nariadením vlády spolkovej krajiny Korutánsko z 15. júna 2005 (LGB1 č. 47/2005).

49 — Odkaz na dvanásť iných lokalít v bode 52 repliky Komisie.

84. Nesúhlasím však s tým, že iba mapa umožňuje dosiahnuť potrebnú jasnosť. Podľa stupňa komplexnosti formy predmetnej lokality môže byť možné označiť ju odkazom na súbor súradníc vyjadrujúcich zemepisnú šírku a dĺžku niektorých bodov na jej obvode, pričom je možné ich spojiť takisto s inými obzvlášť povšimnutiahodnými geografickými prvkami. Za iných okolností môže byť potrebná mapa.

85. V predmetnom prípade žiadna informácia neuvádza, že hranice lokality Flachwasserbiotop Neudenstein sú jasne definované, a to spôsobom zrozumiteľným tretím osobám, t. j. mapou alebo inými prostriedkami.

86. Po preskúmaní nariadenia označujúceho ÚOO sa mi zdá, že hoci zabezpečuje určitý stupeň ochrany, nestanovuje opatrenia s cieľom zabezpečenia úplného účinku článku 6 ods. 2 a článku 7 smernice o biotopoch, keďže nestanovuje možnosť príslušných orgánov prijať pozitívne opatrenia s cieľom zabránenia zhoršeniu prírodných biotopov a biotopov druhov, ako aj zabránenia hrozbám týkajúcim sa druhov, pre ktoré boli územia označené.

87. Domnievam sa v dôsledku toho, že žaloba Komisie je dôvodná, pokiaľ ide o nesplnenie povinnosti stanovenej smernicou o vtáctve, a to prijať opatrenia preukazujúce vymedzenie ÚOO Flachwasserbiotop Neudenstein, ako aj požiadaviek článku 6 ods. 2 a článku 7 smernice o biotopoch.

88. Komisia sa tiež domnieva, že špecifické opatrenia by sa mali prijať pre špecifické druhy a ich biotopy. V prípade neexistencie akejkoľvek informácie o existujúcich druhoch a o tom, či je potrebné zabezpečiť ich ochranu na účely dosiahnutia cieľov smernice o vtáctve a smernice o biotopoch si myslím, že táto výhrada nie je dôvodná a to z dôvodov stanovených v bode 77.

Dolné Rakúsko

89. Komisia uvádza, že k dátumu uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku bola jedna lokalita klasifikovaná ako ÚOO [50], ale že režim právnej ochrany tejto lokality je neprimeraný, lebo neobsahuje špecifické opatrenia týkajúce sa niektorých druhov vtákov a ich biotopov.

50 — Lokalita Tullnerfelder Donau-Auen, klasifikovaná podľa zákona o národnom parku Dolné Rakúsko (LG.5505-1 z roku 2001).

90. Rakúsko tvrdí, že lokality sa týka existujúca právna úprava, ktorá chráni všetky divoko žijúce vtáky v zmysle smernice. Cieľom deklarovaným v existujúcej právnej úprave je dosiahnuť priaznivý stav ochrany a chrániť to, čo je klasifikované ako prioritné druhy a prioritné biotopy.

91. Komisia uvádza abstraktné argumenty. Neuviedla, v prípade ktorých konkrétnych druhov vtákov a ich biotopov sa domnieva, že mali byť prijaté špecifické opatrenia, ani neidentifikovala svoje obavy, pokiaľ ide o tieto druhy a ich biotopy Domnievam sa v dôsledku toho, že táto výhrada nie je v tejto súvislosti dôvodná. [51]

Horné Rakúsko

92. Komisia potvrdila, že dostala oznámenie jedenástich lokalít označených ako ÚOO, ale tvrdí, že neexistuje žiadna právna ochrana pre päť z nich [52] a že právna ochrana je neprimeraná pre šesť ostatných. [53]

93. Výhrada uvedená Komisiou je zjavne dôvodná, pokiaľ ide o päť ÚOO, pre ktoré nebolo oznámené žiadne opatrenie.

94. Opatrenia týkajúce sa lokalít Ettenau, Traun-Donau-Auen a Frankinger Moos [54] sa zdajú byť neprimerané, keďže sťahovavé druhy vtákov (neuvedené v prílohe I) nie sú zahrnuté do pôsobnosti právnej úpravy. Žaloba Komisie je v dôsledku toho dôvodná, pokiaľ ide o neexistenciu primeranej právnej ochrany poskytovanej na základe článku 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve.

95. Nie je ani jasné, aké opatrenia – ak vôbec existujú – môžu príslušné orgány prijať, aby predišli „poškodeniu prirodzených biotopov a biotopov druhov, ako aj rušeniu druhov, pre ktoré boli územia označené“ v súlade s článkom 6 ods. 2 a článkom 7 smernice o biotopoch (pre lokality ÚOO Ettenau, Traun-Donau-Auen a Frankinger Moos). Opatrenia týkajúce sa ÚOO Dachstein, Unterer Inn a Nationalpark Kalkalpen [55] sa zdajú byť z tohto hľadiska takisto neprimerané.

96. Výhrada uvádzaná Komisiou je teda v tejto súvislosti dôvodná.

51 — Pozri bod 77 vyššie.

52 — Lokality Maltsch, Wiesengebiete im Freiwald, Pfeifer Anger, Oberes Donautal a Untere Traun.

53 — Lokality Ettenau, Traun-Donau-Auen, Frankinger Moos, Dachstein a Unterer Inn a národný park Kalkalpen.

54 — Odkazy na právnu úpravu spolkových krajín sú takéto: Ettenau: LGBl č. 110/2005; Traun-Donau-Auen: LGB1 č. 32/2004; Frankinger Moos: LGB1 č. 25/2005.

55 — Odkazy na relevantnú právnu úpravu sú takéto: Dachstein: LGB1 č. 6/2005; Unterer Inn: LGB1 č. 69/2004; Nationalpark Kalkalpen: LGB1 č. 58/2005.

97. Komisia takisto tvrdí, že právna ochrana musí byť špecificky cielená, ale pokiaľ ide o lokality Dachstein, Unterer Inn a Nationalpark Kalkalpen opäť neidentifikovala druhy pre ktoré si myslí, že by mali byť prijaté špecifické opatrenia, ani nespresnila svoje obavy, pokiaľ ide o tieto druhy a ich biotopy. Táto výhrada z tohto hľadiska v dôsledku toho nie je dôvodná. [56]

Salzbursko

98. Komisia uvádza, že opatrenia právnej ochrany jej boli oznámené, pokiaľ ide o pätnásť ÚOO tejto spolkovej krajiny. [57] Vzala späť svoje výhrady pokiaľ ide o deväť z týchto lokalít.

99. Komisia pretrváva na výhradách týkajúcich sa šiestich lokalít, a to Bürmooser Moor, Salzachauen, Hochgimpling, Oichtenriede, Wallersee-Wengermoor a Vysoké Taury. Rakúsko potvrdilo, že pre lokality Bürmooser Moor a Salzachauen nebola zavedená žiadna ochrana do uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku. Pokiaľ ide o lokalitu Hochgimpling, vnútroštátna právna úprava bola oznámená po uplynutí lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku a nemôže teda byť zohľadnená.

100. Z toho vyplýva, že výhrada Komisie je dôvodná pokiaľ ide o tieto tri lokality. [58]

101. Rakúsko tvrdí, že právna úprava týkajúca sa lokalít Oichtenriede a Wallersee-Wengermoor zavádza podobné ustanovenia ako sú tie, ktoré sa týkajú lokality Winklmoos, ktoré podľa Komisie zakladajú primeranú právnu ochranu lokalite a vzhľadom na ktoré Komisia vzala späť svoju výhradu. Podľa dupliky Rakúska táto právna úprava bola prijatá – a tým rozumiem, že bola zverejnená – 1. júla 2006. Komisia však vyhlasuje, že jej nebolo oznámené žiadne vykonávacie opatrenie týkajúce sa týchto dvoch lokalít.

102. Na základe smernice o vtáctve a smernice o biotopoch majú členské štáty povinnosť prebrať smernicu a oznámiť preberacie opatrenia. [59] V dôsledku toho v prípade neexistencie informácií, z ktorých by vyplývalo, že boli oznámené opatrenia poskytujúce primeranú právnu ochranu lokalitám Oichtenriede a Wallersee-Wengermoor, sa domnievam, že výhrada Komisie je v tejto súvislosti dôvodná.

56 — Pozri bod 77 vyššie.

57 — Klemmerich, Dürrnbachhorn, Martinsbichl, Hochgimpling, Joching, Weidmoos, Winklmoos, Gernfilzen-Bannwald, Kematen, Obertauern-Hundsfeldmoor, Salzachauen, Oichtenriede, Bürmooser Moor, Wallersee-Wengermoor a Vysoké Taury.

58 — Rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 16, C-418/04, bod 74.

59 — Článok 18 smernice o vtáctve a článok 23 smernice o biotopoch mali byť úplne prebraté v Rakúsku najneskôr do 1. januára 1995. Pozri tiež rozsudok Komisia/Írsko, už citovaný v poznámke pod čiarou 39, C-427/07, body 105 až 108 pokiaľ ide o povinnosť oznámiť preberacie opatrenia Komisii.

103. Pokiaľ ide o lokalitu Vysoké Taury, Rakúsko tvrdí, že ochranu poskytuje právna úprava spolkovej krajiny LGB1 č. 58/2005 a zákon spolkovej krajiny Salzbursko o ochrane prírody (Salzburger Naturschutzgesetz). Hoci tieto opatrenia poskytujú určitý stupeň ochrany divokej fauny a flóry v ÚOO Vysoké Taury, nezdá sa, že by zabezpečovali plný účinok článku 6 ods. 2 a článku 7 smernice o biotopoch, keďže nestanovujú možnosť príslušných orgánov prijať pozitívne opatrenia s cieľom vyhnutia sa „poškodeniu prirodzených biotopov a biotopov druhov, ako aj rušeniu druhov, pre ktoré boli územia označené". V dôsledku toho sa domnievam, že táto výhrada je dôvodná, pokiaľ ide o lokalitu Vysoké Taury, keďže Komisia preukázala neexistenciu právnej ochrany v súlade s ustanoveniami článku 6 ods. 2 v spojení s článkom 7 smernice o biotopoch.

104. Z toho vyplýva podľa mňa, že je potrebné vyhovieť žalobnému návrhu Komisie týkajúcemu sa šiestich lokalít, a to Bürmooser Moor, Salzachauen, Hochgimpling, Oichtenriede, Wallersee-Wengermoor a Vysoké Taury.

105. Napokon, pokiaľ ide o lokalitu Vysoké Taury, Komisia tvrdí, že právna ochrana musí byť cielene špecifická. Opäť však neidentifikovala druhy, pre ktoré sa domnieva, že by mali byť prijaté špecifické opatrenia ochrany, ani nespresnila svoje obavy, pokiaľ ide o tieto druhy a ich biotopy. Domnievam sa v dôsledku toho, že táto výhrada nie je z tohto hľadiska dôvodná. [60]

Štajersko

106. Komisia uznáva, že režim právnej ochrany existuje pre každú lokalitu klasifikovanú ako ÚOO na základe zákona spolkovej krajiny o ochrane prírody [61], ale uvádza, že je príliš všeobecná na to, aby splnila požiadavky smernice o vtáctve a smernice o biotopoch. Komisia opäť neidentifikovala druhy, pre ktoré sa domnieva, že by mali byť prijaté špecifické opatrenia, ani nespresnila svoje obavy, pokiaľ ide o tieto druhy a ich biotopy. Domnievam sa v dôsledku toho, že táto výhrada nie je z tohto hľadiska dôvodná. [62]

Tirolsko

107. Komisia sa domnieva, že existujúca právna úprava [63] zveruje všeobecnú právomoc [64] na prijímanie špecifických ochranných opatrení, ktoré by poskytli právnu ochranu

60 — Pozri bod 77 vyššie.

61 — Zákon spolkovej krajiny Štajersko o ochrane prírody z roku 1976 (NschG 1976), LGB1 č. 65, zmena uverejnená v LGB1 č. 71/2007 z 22. mája 2007.

62 — Pozri bod 77 vyššie.

63 — Tiroler Naturschutzgesetz (TNSchG) (zákon spolkovej krajiny Tirolsko o ochrane prírody) z 12. mája 2004.

64 — Článok 14 ods. 3 TNSchG.

na účely smernice o vtáctve. Žiadne opatrenie tohto typu však nebolo prijaté do uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku.

108. Rakúsko nespochybňuje, že ide o takúto situáciu.

109. Ako som už pripomenula, Súdny dvor sa domnieva, že verné prebratie smernice o vtáctve a smernice o biotopoch je obzvlášť dôležité. [65] Okrem toho zásada právnej istoty vyžaduje, aby bol rámec vykonania presný a jasný. Podľa mňa to nemožno zaistiť odkazom na všeobecnú právomoc, podľa ktorej nebolo následne prijaté žiadne záväzné opatrenie. [66]

110. Domnievam sa teda, že výhrada Komisie je dôvodná, pokiaľ ide o Tirolsko.

Vorarlbersko

111. Komisia tvrdí, že nebolo zavedené žiadne špecifické opatrenie uvádzajúce špecifické ciele ochrany a chránenia alebo stanovujúce povinnosti alebo zákazy, pokiaľ ide o lokality tejto spolkovej krajiny klasifikované ako ÚOO.

112. Komisia však opäť neidentifikovala druhy, pre ktoré sa domnieva, že musia byť prijaté špecifické opatrenia, ani nespresnila svoje obavy, pokiaľ ide o tieto druhy a ich biotopy. Domnievam sa teda, že výhrada Komisie v tejto súvislosti nie je dôvodná. [67]

**Trovy**

113. Komisia a Rakúsko navrhli zaviazať druhého účastníka konania na náhradu trov konania. Podľa môjho názoru je potrebné vyhovieť žalobným návrhom Komisie len čiastočne.

114. Podľa článku 69 ods. 3 rokovacieho poriadku by teda každý z účastníkov konania mal znášať vlastné trovy konania.

65 — Bod 34.

66 — Rozsudok z 25. mája 1982, Komisia/Holandsko, 96/81, Zb. s. 1791, bod 12.

67 — Pozri bod 77 vyššie.

**Návrh**

115. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor:

1. určil, že Rakúsko porušilo smernicu Rady 79/409/EHS z 2. apríla 1979 o ochrane voľne žijúceho vtáctva („smernica o vtáctve“) tým, že nevykonalo správne na základe ornitologických kritérií označenie (lokality „Hansag“ v spolkovej krajine Burgenland) a vymedzenie (lokality „Nízke Taury“ v spolkovej krajine Štajersko) najvhodnejších rakúskych území z hľadiska počtu a plochy na ochranu vtákov ako území špeciálnej ochrany v súlade s článkom 4 ods. 1 a 2 uvedenej smernice o ochrane voľne žijúceho vtáctva;

2. určil, že Rakúsko neposkytlo primeranú právnu ochranu pokiaľ ide o nasledujúce body:

   — v spolkovej krajine Korutánsko v súlade s článkom 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve nevymedzilo ÚOO Flachwasserbiotop Neudenstein v záväznom právnom akte, ktorý je možné uplatňovať voči tretím osobám a ktorý je možné zverejniť a tým, že úplne neprebralo článok 6 ods. 2 a článok 7 smernice Rady 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín („smernica o biotopoch“) vo vzťahu k tomuto ÚOO,

   — v spolkovej krajine Horné Rakúsko v súlade s článkom 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve nevykonalo úplné prebratie v súlade s článkom 6 ods. 2 a s článkom 7 smernice o biotopoch v prípade ÚOO Maltsch, Wiesengebiete im

Freiwald, Pfeifer Anger, Oberes Donautal, Untere Traun, Ettenau, Traun-Donau-Auen a Frankinger Moos a nevykonalo úplné prebratie v súlade s článkom 6 ods. 2 a s článkom 7 smernice o biotopoch v prípade ÚOO Dachstein, Unterer Inn a národný park Kalkalpen,

— v spolkovej krajine Salzbursko v súlade s článkom 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve nevykonalo úplné prebratie v súlade s článkom 6 ods. 2 a s článkom 7 smernice o biotopoch pre lokality Bürmooser Moor, Salzachauen, Hochgimpling, Oichtenriede a Wallersee-Wengermoor a nevykonalo úplné prebratie v súlade s článkom 6 ods. 2 a s článkom 7 smernice o biotopoch v prípade lokality Vysoké Taury,

— v spolkovej krajine Tirolsko v súlade s článkom 4 ods. 1 a 2 smernice o vtáctve nevykonalo úplné prebratie v súlade s článkom 6 ods. 2 a s článkom 7 smernice o biotopoch v prípade už označených ÚOO;

3. zamietol žalobu v zostávajúcej časti;

4. zaviazal každého účastníka konania, aby znášal svoje vlastné trovy konania.